

„Salutați-vă unii pe alții”

Dacă citim cu atenție Romani 16, observăm că acest capitol conține un număr deosebit de mare de saluturi. Dar nu numai în epistola către Romani, ci și în aproape toate celelalte epistole găsim astfel de saluturi. Din aceasta deducem că salutul frățesc nu este ceva neînsemnat sau lipsit de semnificație. El este mai important decât am putea presupune, în general.

Pavel, călăuzit de Duhul Sfânt, a considerat potrivit să-i menționeze în mod deosebit cu numele pe unii dintre cei iubiți, și să-i salute. Ne putem imagina că aceste saluturi erau deosebit de prețioase pentru fiecare dintre ei; prin ele se exprima, într-adevăr, atașamentul și dragostea deosebite ale apostolului. În versetul 16, el îndeamnă apoi în general: „Salutați-vă unii pe alții cu o sărutare sfântă!” și îi încurajează astfel pe toți să practice salutul frățesc între ei. Când ne îndeamnă ca sărutul, ca formă de salut, să fie *sfânt*, înțelegem din aceasta că un astfel de sărut poate fi și nesfânt și, prin urmare, ar trebui schimbat doar între frați și surori.

Adesea nu se acordă suficientă atenție îndemnului de a ne saluta, așa cum apare în epistolele Sfintei Scripturi. „Salutați pe fiecare sfânt în Hristos Isus. Vă salută frații care sunt împreună cu mine. Vă salută toți sfinții și mai ales cei din casa Cezarului” (Filipeni 4.21,22). Ce grijă în a porunci și a transmite salaturile vedem în aceste cuvinte! Fiecare sfânt ar trebui să primească salaturile care îi sunt adresate. Motivul, pentru care se trimiteau salaturile, era dragostea frățescă sinceră, iar această dragoste se simțea profund legată de cei iubiți de Dumnezeu și îi prețuia și îi onora pe fiecare în parte. Și, cu siguranță, și cei salutați știau să prețuiască salutul, în care simțeau legătura de dragoste și de comuniune; iar, mai ales în vremuri de necaz și suferință, acest lucru trebuia să fie pentru ei o mare mângâiere.

Și în vremurile noastre de necaz, salaturile frățesti reprezintă o întărire deosebită pentru cei salutați. Câți frați și câte surori stau singuri/singure sau cei care trec prin suferințe deosebite au fost deja binecuvântați sau mângâiați doar printr-un salut!

Domnul Însuși ne-a dat un exemplu. Cu cuvintele: „Bucurați-vă!”, Domnul înviat a venit în întâmpinarea femeilor (Matei 28.9), iar cu salutul de binecuvântare: „Pace vouă!”, El S-a arătat în repetate rânduri în mijlocul ucenicilor (Luca 24.36; Ioan 20.19,26).

Salutări care sunt, în același timp, urări de binecuvântare, se regăsesc de multe ori în epistole, la începutul și la sfârșitul acestora. Să menționăm câteva dintre aceste salutări de binecuvântare: „Har și pace vouă de la Dumnezeu...; harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi toți...; pace fraților...; harul Domnului Isus Hristos să fie cu duhul vostru...; harul să fie cu voi!”

Așa cum ar trebui să prețuim salaturile personale între frați, la fel ar trebui să prețuim și salaturile dintre adunări. Nu este lipsit de importanță când o adunare locală a lui Dumnezeu salută o altă adunare locală. Salutul ar trebui să ne reamintească din nou adevărul unității din Efeseni 4.4-6.

Avem însă și un cuvânt din Scriptură care ne interzice salutul într-un anumit caz (Vezi 2 Ioan 9-11). Fie ca Domnul să ne dea înțelepciune pentru a face deosebirea, astfel încât să respectăm corect această interdicție. —

Este de la sine înțeles că nu îi salutăm doar pe frați, ci și pe necredincioșii cu care avem o relație deosebită, cum ar fi, de exemplu, rudele, cei cu care locuim, vecinii, colegii de muncă, superiorii

etc. „Și, dacă salutați numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți?” (Matei 5.47; vezi și Filipeni 4.8,9).

O mulțime de binecuvântări pot fi semănate printr-un salut prietenos. Multe inimi întristate sunt înviorate printr-un salut, iar multe nemulțumiri, amărăciuni sau ură sunt alungate. Amabilitatea în salut promovează și în exterior lucrarea lui Dumnezeu.

Fie ca salutul nostru, atât salutul frățesc, cât și cel general, să fie întotdeauna însoțit de dragoste din inimă și să nu fie doar o formă goală!

Titlul original: „*Grüßet einander*”.

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 251-252, Vol. 18, Anul 1933.